ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 26. apríla 2007 *

Vo veci C-392/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Symvoulio tis Epikrateias (Grécko) z 30. júna 2005 a doručený Súdnemu dvoru 31. októbra 2005, ktorý súvisí s konaním:

Georgios Alevizos

proti

Ypourgos Oikonomikon,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory K. Lenaerts (spravodajca), sudcovia E. Juhász, R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský a T. von Danwitz,

* Jazyk konania: gréčtina.

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. decembra 2006,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Alevizos, v zastúpení: P. Damouli, dikigoros,

— grécka vláda, v zastúpení: M. Apessos, I. Bakopoulos a K. Boskovits, splnomocnení zástupcovia,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: D. Triantafyllou, splnomocnený zástupca,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 25. januára 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 smernice Rady 83/183/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré sa vzťahuje na trvalý dovoz osobného majetku jednotlivcov z členského štátu (Ú. v. ES L 105, s. 64; Mim. vyd. 09/001, s. 117), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 89/604/EHS z 23. novembra 1989 (Ú. v. ES L 348, s. 28; Mim. vyd. 09/001, s. 140, ďalej len „smernica 83/183").

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Alevizosom a Ypourgos Oikonomikon (ministerstvo financií) vo veci spotrebnej dane a jednorazovej dodatočnej osobitnej registračnej dane z motorových vozidiel (ďalej len „osobitná registračná daň z motorových vozidiel"), ktoré mu boli vyrubené v súvislosti s trvalým dovozom osobného motorového vozidla z Talianska do Grécka.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

Smernica 83/183

3 Prvé a druhé odôvodnenie smernice 83/183 znejú takto:

„Keďže by sa mali podniknúť ďalšie opatrenia v prospech jednotlivcov, aby si obyvatelia členských štátov viac uvedomovali existenciu Európskeho spoločenstva a aby boli v spoločenstve vytvorené podmienky podobné podmienkam domáceho trhu;

keďže najmä daňové prekážky brániace tomu, aby si jednotlivci doviezli z jedného členského štátu svoj osobný majetok nachádzajúci sa v inom členskom štáte, sú spôsobilé brániť voľnému pohybu osôb vo vnútri spoločenstva; keďže preto treba tieto prekážky odstrániť oslobodením od daní".

4 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 83/183 každý členský štát za podmienok a v prípadoch stanovených nižšie „oslobodí osobný majetok dovezený natrvalo jednotlivcami z iného členského štátu od daní z obratu, spotrebných daní a iných nepriamych daní, ktoré sa na tento dovoz zvyčajne vzťahujú".

5 Odsek 2 článku 1 uvádza:

„Táto smernica sa nevzťahuje na osobitné alebo periodické poplatky a dane uložené na používanie tohto majetku v určitej krajine, ako sú napríklad poplatky za registráciu motorových vozidiel, cestné dane a poplatky za televíziu."

6 Článok 2 smernice 83/183 stanovuje:

„1. Na účely tejto smernice sa ‚osobným majetkom' rozumie majetok na súkromné účely týkajúcich sa [týkajúci sa — *neoficiálny preklad*] jednotlivcov alebo na potreby ich domácnosti. Taký majetok nesmie svojou charakteristikou alebo množstvom odrážať žiadny obchodný záujem a ani nesmie byť určený na hospodársku činnosť v zmysle článku 4 smernice 77/388/EHS...

2. Oslobodenie od daní podľa článku 1 sa vzťahuje na osobný majetok, ktorý:

...

b) ktorý dotknutá osoba skutočne používala predtým, ako sa zmenilo bydlisko alebo zriadilo druhé bydlisko. V prípade vozidiel na motorový pohon (vrátane ich prívesov), karavanov, pojazdných domovov, výletných člnov a súkromných lietadiel členské štáty môžu vyžadovať, aby ich dotknutá osoba používala najmenej šesť mesiacov predtým, ako sa zmenilo bydlisko.

...“

7 Pojem „bydlisko“ je podľa smernice 83/183 definovaný v jej článku 6 ods. 1 upravujúcom „všeobecné pravidlá na určovanie bydliska“ takto:

„Na účely tejto smernice sa ‚bydliskom‘ rozumie miesto, kde určitá osoba zvyčajne žije, t. j. aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku, pre svoje osobné a pracovné väzby, poprípade u osoby, ktorá nemá žiadne pracovné väzby, pre osobné väzby, z ktorých vyplýva úzke spojenie medzi týkajúcou sa osobou a miestom, kde žije.

Za bydlisko osoby, ktorú pracovné väzby pútajú k inému miestu ako väzby osobné, a ktorá preto striedavo žije na rôznych miestach nachádzajúcich sa v dvoch alebo viacerých členských štátoch, sa však považuje miesto, ku ktorému má osobné väzby, ak sa tam taká osoba pravidelne vracia. Táto posledná podmienka nemusí byť splnená, ak týkajúca sa osoba žije v určitom členskom štáte preto, aby vykonala úlohu, ktorá má určitú dobu trvania. Dochádzanie na vysokú školu alebo do školy, nemá za následok zmenu bydliska."

8 Podľa článku 7 ods. 1 písm. a) smernice 83/183 sa oslobodenie od daní podľa článku 1 prizná, ak ide o osobný majetok dovážaný jednotlivcom pri zmene jeho bydliska.

Smernica 92/12/EHS

9 Tretie, štvrté a dvadsiate odôvodnenie smernice Rady 92/12/EHS z 25. februára 1992 o všeobecných systémoch pre výrobky podliehajúce spotrebnej dani a o vlastníctve, pohybe a monitorovaní takýchto výrobkov (Ú. v. ES L 76, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 179) uvádzajú:

„Keďže by sa mala vymedziť špecifikácia výrobkov podliehajúcich spotrebnej dani; keďže len tovar, s ktorým sa ako takým obchoduje vo všetkých členských štátoch, môže byť predmetom opatrení spoločenstva;

...

keďže k tomu, aby sa zabezpečilo vytvorenie a fungovanie vnútorného trhu, zdanenie by malo byť identické vo všetkých členských štátoch;

...

keďže ako výsledok zrušenia zásady daní pri importe vo vzťahoch medzi členskými štátmi, opatrenia o výnimkách a povoleniach na import sa prestávajú uplatňovať s ohľadom na vzťahy medzi členskými štátmi; keďže tieto opatrenia by mali byť preto zrušené a príslušné smernice by sa mali podľa toho upraviť".

10 Smernica 92/12 má za cieľ podľa jej článku 1 ods. 1 „stanoviť systém pre výrobky podliehajúce spotrebnej dani a iným nepriamym daniam, ktoré sa vyberajú priamo alebo nepriamo na spotrebu takýchto výrobkov s výnimkou dane z pridanej hodnoty a daní, stanovených spoločenstvom".

11 Článok 3 ods. 1 smernice 92/12 stanovuje:

„Táto smernica má platiť na úrovni spoločenstva na nasledovné výrobky, ako je definované v príslušných smerniciach:

— minerálne oleje,

— alkohol a alkoholické nápoje,

— tabakové výrobky.“

12 Podľa článku 23 ods. 3 smernice 92/12:

„Ustanovenia týkajúce sa spotrebnej dane, uvedené v nasledovných smerniciach, prestávajú platiť k 31. decembru 1992:

...

— smernica 83/183/EHS...,

...“

Vnútroštátna právna úprava

13 Smernica 83/183 bola prebratá do gréckeho práva nariadením ministra financií D.264/23 z 8. marca 1985 (FEK B' 139/18.3.1985). Toto nariadenie bolo nahradené nariadením ministra financií D.245/11 z 1. marca 1988 (FEK B' 195/6.4.1988, ďalej len „nariadenie D.245/11").

14 Nariadenie D.245/11 vo svojom článku 1 ods. 1 „určuje prípady, v ktorých dochádza k oslobodeniu osobného majetku dovezeného jednotlivcami od cla a iných daní".

15 Článok 2 ods. 1 písm. c) nariadenia D.245/11 v jeho znení vyplývajúcom z článku 15 zákona 2187/1994 (FEK A' 16), ktorý bol prijatý v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora z 2. augusta 1993, Komisia/Grécko (C-9/92, Zb. s. I-4467), preberá definíciu pojmu bydlisko uvedenú v článku 6 ods. 1 smernice 83/183.

16 Článok 3 ods. 1 nariadenia D.245/11 stanovuje zásadu oslobodenia od cla a iných daní, ak ide o osobný majetok dovážaný jednotlivcom pri zmene jeho bydliska z iného členského štátu do Grécka.

17 V kapitole 8 nariadenia D.245/11 sa nachádza článok 25, ktorý znie takto:

„1. Oslobodenie podľa článku 3 tohto nariadenia sa vzťahuje na osobný majetok dovážaný gréckymi štátnymi príslušníkmi s bydliskom v Grécku, ktorí opustili

Grécko kvôli práci v zahraničí, kde sa zdržiavali viac ako dva (2) roky nepretržite, aby tam vykonávali platené alebo neplatené zamestnanie, a ktorí sa po jeho ukončení vracajú do Grécka s cieľom trvalého usadenia.

2. Medzi osoby, na ktoré sa vzťahuje predchádzajúci odsek, patria grécki štátni zamestnanci (vrátane diplomatov), zamestnanci súdov, dôstojníci, poddôstojníci a vojaci ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek a prístavných posádok, ktorí sa zdržiavali v zahraničí viac ako dva (2) roky nepretržite zo služobných dôvodov a ktorí sa po skončení svojej služby vracajú do Grécka v rámci preloženia alebo natrvalo."

18 Článok 6 ods. 13 zákona č. 2459/1997 o zrušení oslobodení od daní a iných ustanovení (FEK A' 17) zrušil najmä článok 25 nariadenia D.245/11 „týkajúci sa oslobodenia vzťahujúceho sa na osobný majetok gréckych štátnych príslušníkov pracujúcich v zahraničí, avšak výlučne len pokiaľ ide o dopravné prostriedky". Podľa tohto ustanovenia sa „v prípade osobných motorových vozidiel, ktoré uvedené osoby vlastnili k 31. decembru 1996, v rámci colného odbavenia do šesť (6) mesiacov od uverejnenia tohto zákona v *Zbierke zákonov Helénskej republiky* spotrebná daň vypočítava na základe koeficientov stanovených v článku 37 zákona č. 1882/1990 v znení zmien a doplnení". Toto ustanovenie nadobudlo účinnosť 1. januára 1997. Lehota stanovená uvedeným článkom 6 ods. 13 bola predĺžená do 31. decembra 1997 článkom 32 ods. 1 zákona č. 2523/1997 (FEK A' 179).

19 Smernica 92/12 bola prebratá do gréckeho práva zákonom č. 2127/1993 o harmonizácii daňového systému pre ropné produkty, lieh, alkoholické nápoje, ako aj tabakové výrobky, a iných ustanovení s právom Spoločenstva (FEK A' 48).

20 Článok 75 zákona č. 2127/1993 stanovuje:

„Motorové vozidlá a motocykle, ktoré spĺňajú podmienky uvedené v článkoch 9 a 10 Zmluvy o EHS a sú odoslané alebo dovezené na územie Grécka z iných členských štátov Spoločenstva, podliehajú spotrebnej dani stanovenej pre rovnaké dovážané alebo na vnútroštátnom území vyrábané motorové vozidlá."

21 Článok 83 toho istého zákona uvádza:

„Úplné alebo čiastočné oslobodenie od spotrebnej dane upravené v príslušných platných ustanoveniach vzťahujúce sa na vozidlá, ktoré sú trvalo dovážané z tretích štátov, sa uplatňuje za rovnakých podmienok tiež na vozidlá uvedené v článku 75."

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

22 Pán Alevizos, dôstojník gréckych vzdušných síl, bol pridelený od 12. júla 1995 do 8. augusta 1997 dekrétom gréckeho ministra obrany na Hlavné veliteľstvo

spojeneckých síl v južnej Európe, ktoré sa nachádza v Neapoli (Taliansko), kde pôsobil v rámci Organizácie Severoatlantickej zmluvy (NATO). Rozhodnutím náčelníka generálneho štábu vzdušných síl bolo schválené presťahovanie a príspevky pre manželku a dve deti pána Alevizosa.

23 Po ukončení určeného času služby na tomto mieste vydal generálny konzulát Helénskej republiky v Neapoli pánovi Alevizosovi a členom jeho rodiny potvrdenie o návrate do Grécka, ktorým bol pán Alevizos kvalifikovaný ako osoba spadajúca pod kapitolu 8 nariadenia D.245/11.

24 K tomuto potvrdeniu bolo pripojené čestné vyhlásenie dotknutej osoby, podľa ktorého pán Alevizos mal v úmysle doviezť si do Grécka osobné motorové vozidlo značky Mercedes, model E 200 (rok výroby 1996), ktoré kúpil 17. decembra 1996 v Nemecku a ktoré následne prevzal 23. decembra 1996.

25 Pri svojom návrate do Grécka pán Alevizos podal colnej správe v Eleusina vyhlásenie o dovoze tohto vozidla.

26 Rozhodnutím z 28. augusta 1997 uvedená správa uložila pánovi Alevizosovi zaplatenie sumy 4 136 413 GRD z titulu spotrebnej dane stanovenej článkom 75 zákona č. 2127/1993, pričom táto suma bola vypočítaná podľa článku 6 ods. 13 zákona č. 2459/1997 na základe znížených koeficientov definovaných v článku 37 zákona č. 1882/1990, ktorý bol v tom čase účinný. Tým istým rozhodnutím bolo pánovi Alevizosovi uložené zaplatenie sumy 1 470 775 GRD z titulu osobitnej registračnej dane z motorových vozidiel na základe článku 15 ods. 7 zákona č. 2367/1953.

27 Potom, čo zaplatil obidve sumy, ktoré mu boli uložené z titulu spotrebnej dane, ako aj osobitnej registračnej dane z motorových vozidiel (ďalej spolu len „predmetné dane vo veci samej"), pán Alevizos podal žalobu proti rozhodnutiu o vyrubení daní z 28. augusta 1997 na Dioikitiko Protodikeio Athinon (správny súd prvého stupňa v Aténach), ktorý čiastočne zmenil toto rozhodnutie tak, že zvýšil percentuálne zníženie na základe bežného opotrebenia vozidla.

28 Pán Alevizos sa odvolal proti tomuto rozsudku na Dioikitiko Efeteio Athinon (odvolací správny súd v Aténach).

29 Tento posledný uvedený súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu, pričom zastával názor, že pobyt pána Alevizosa v Neapoli bol služobnou cestou s určitou dobou trvania a že počas jeho pridelenia na pracovné miesto v NATO v tomto meste

ostalo jeho bydliskom podľa článku 6 ods. 1 smernice 83/183 a článku 2 nariadenia D.245/11 bydlisko v Grécku, kde boli sústredené jeho osobné a pracovné záujmy bez ohľadu na skutočnosť, že členovia jeho rodiny ho nasledovali do Talianska.

30 Dioikitiko Efeteio Athinon teda rozhodol, že na prípad pána Alevizosa sa nevzťahuje článok 3 nariadenia D.245/11, ale článok 25 ods. 1 a 2 toho istého nariadenia a článok 6 ods. 13 zákona č. 2459/1997, ktorý s účinnosťou od 1. januára 1997 zrušil uvedený článok 25.

31 Pán Alevizos podal proti rozsudku Dioikitiko Efeteio Athinon kasačný opravný prostriedok na Symvoulio tis Epikrateias.

32 Keďže za týchto podmienok mal Symvoulio tis Epikrateias pochybnosti, pokiaľ ide o spôsob výkladu pojmu „bydlisko" v zmysle článku 6 ods. 1 smernice 83/183, rozhodol konanie prerušiť a Súdnemu dvoru položil túto prejudiciálnu otázku:

„Vzťahujú sa na štátnych zamestnancov a dôstojníkov, poddôstojníkov a vojakov ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek a prístavných posádok ustanovenia článku 6

smernice Rady 83/183/EHS, tak ako v prípade ostatných pracovníkov, a môžu získať ‚bydlisko' v inom štáte, kde sa zdržujú aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku z dôvodu plnenia služobných úloh s určitou dobou trvania, alebo im zostáva, a to aj počas trvania plnenia služobných úloh v tomto inom štáte, ich bydlisko v Grécku nezávisle na skutočnosti, že presunuli svoje osobné a pracovné väzby do tohto iného štátu?"

O prejudiciálnej otázke

33 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa článok 6 ods. 1 smernice 83/183 má vykladať v tom zmysle, že zamestnanci verejnej správy, ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek alebo prístavných posádok jedného členského štátu, ktorí sa aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku zdržujú v inom členskom štáte s členmi svojich rodín z dôvodu plnenia služobných úloh s určitou dobou trvania, majú počas trvania tohto plnenia služobných úloh svoje bydlisko podľa uvedeného článku 6 ods. 1 v tomto inom členskom štáte, alebo ho naopak majú v prvom členskom štáte.

34 Pred odpoveďou na túto otázku treba overiť, či je smernica 83/183 uplatniteľná na konanie vo veci samej.

O uplatniteľnosti smernice 83/183

35 Najprv treba preskúmať, pokiaľ ide o časovú pôsobnosť smernice 83/183, tvrdenie gréckej vlády, podľa ktorého ustanovenia tejto smernice týkajúce sa spotrebnej dane

prestali platiť podľa smernice 92/12 v čase dovozu motorového vozidla pána Alevizosa z Talianska do Grécka.

36 V tejto súvislosti treba uviesť, že v článku 3 ods. 1 smernice 92/12 je jej pôsobnosť definovaná odkazom na tri kategórie taxatívne vymenovaných výrobkov, ktoré zodpovedajú, ako to vyplýva z tretieho odôvodnenia uvedenej smernice, tovaru, s ktorým sa ako podliehajúcim spotrebnej dani obchoduje „vo všetkých členských štátoch". Tento výpočet nezahŕňa motorové vozidlá, ktoré sú teda vylúčené z pôsobnosti tejto istej smernice.

37 Ako uviedla generálna advokátka v bodoch 33 a 34 svojich návrhov, nemožno pripustiť, najmä z dôvodov právnej istoty, že osobitné ustanovenie smernice 92/12, v danom prípade jej článok 23 ods. 3, stanoví pri neexistencii akéhokoľvek výslovného určenia zákonodarcu v tomto zmysle širšiu pôsobnosť, než aká bola daná tejto smernici všeobecným spôsobom jej článkom 3 ods. 1.

38 Okrem toho, zatiaľ čo v prípade výrobkov uvedených v článku 3 ods. 1 smernice 92/12 harmonizácia ňou uskutočňovaná prostredníctvom zjednotenia kritérií zdanenia spotrebnou daňou v Spoločenstve s cieľom vytvorenia a fungovania vnútorného trhu (pozri štvrté odôvodnenie tej istej smernice; pozri tiež rozsudky z 2. apríla 1998, EMU Tabac a i., C-296/95, Zb. s. I-1605, bod 22; z 5. apríla 2001, Van de Water, C-325/99, Zb. s. I-2729, bod 39, a z 29. apríla 2004, Komisia/

Nemecko, C-240/01, Zb. s. I-4733, bod 36) umožňuje vylúčiť dvojité zdanenie vo vzťahoch medzi členskými štátmi a činí vo vzťahu k týmto výrobkom nadbytočným uplatňovanie ustanovení smernice 83/183 o oslobodení od spotrebných daní pri dovoze (pozri dvadsiate odôvodnenie smernice 92/12), naopak inak je tomu v prípade ostatných výrobkov.

39 V prípade neexistencie harmonizačného opatrenia Spoločenstva porovnateľného s tými, ktoré boli stanovené smernicou 92/12 pre výrobky uvedené v jej článku 3 ods. 1, sú totiž tieto ostatné výrobky vystavené riziku dvojitého zdanenia vo vzťahoch v rámci Spoločenstva, ako to uviedla generálna advokátka v bode 37 svojich návrhov. Vzhľadom na cieľ vytvorenia vnútorného trhu takéto riziko odôvodňuje zachovanie uplatňovania ustanovení smernice 83/183 o oslobodení od daní, pokiaľ ide o tieto výrobky.

40 Z toho vyplýva, že článok 23 ods. 3 smernice 92/12, podľa ktorého ustanovenia smernice 83/183 týkajúce sa spotrebnej dane prestávajú platiť k 31. decembru 1992, sa vzťahuje výlučne na ustanovenia v súvislosti s tromi kategóriami výrobkov uvedenými v článku 3 ods. 1 smernice 92/12. Uvedené ustanovenia teda zostávajú uplatniteľné po tomto dátume, pokiaľ ide o ostatné výrobky, ako sú aj motorové vozidlá, ktoré nespadajú do pôsobnosti smernice 92/12.

41 Po druhé treba preveriť, pokiaľ ide o osobnú pôsobnosť smernice 83/183, či sa, ako tvrdí grécka vláda, táto vzťahuje výlučne na dovozy majetku uskutočňované pracovníkmi v zmysle článku 39 ES, s vylúčením dovozov uskutočňovaných zamestnancami verejnej správy, ako je pán Alevizos.

42 V tejto súvislosti treba hneď uviesť, že smernica 83/183 bola prijatá na základe článku 99 Zmluvy ES (zmeneného na článok 93 ES). Týmto ustanovením bola Rada Európskych spoločenstiev poverená uskutočniť zosúladenie vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa, okrem iného, spotrebných daní, keďže toto zosúladenie je nevyhnutné pre zabezpečenie vytvorenia a fungovania vnútorného trhu (rozsudok Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 35).

43 Okrem toho z prvého a druhého odôvodnenia smernice 83/183 v spojení s jej článkami 1 a 2 vyplýva, že táto smernica bola prijatá v prospech „jednotlivcov" s cieľom zlepšenia voľného pohybu „osôb" v Spoločenstve a zvýšenia pocitu spolupatričnosti k Spoločenstvu a že táto smernica na tento účel sleduje uľahčenie dovozov osobného majetku definovaného ako majetok „na súkromné účely týkajúci sa jednotlivcov alebo na potreby ich domácnosti".

44 Osobná pôsobnosť smernice 83/183 nemôže byť preto obmedzená na pracovníkov v zmysle článku 39 ES a ani spomedzi nich vylučovať tých, ktorí sú zamestnaní v rámci verejnej správy členského štátu.

45 Z toho vyplýva, že situácia, akou je situácia pána Alevizosa, spadá do osobnej pôsobnosti smernice 83/183.

46 Po tretie treba preskúmať vecnú pôsobnosť smernice 83/183, pokiaľ ide o predmetné dane vo veci samej.

47 Podľa článku 1 ods. 1 smernice 83/183 sa pôsobnosť oslobodenia stanovená v tomto ustanovení vzťahuje na „spotrebné dane a iné nepriame dane, ktoré sa zvyčajne uplatňujú na trvalý dovoz osobného majetku jednotlivcov z iného členského štátu".

48 V danom prípade jedna z dvoch predmetných daní vo veci samej predstavuje podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva „spotrebnú daň" (pozri bod 26 tohto rozsudku) a normálne tak spadá do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183. No vzhľadom na to, že názov dane vo vnútroštátnom práve nie je ako taký rozhodujúci (pozri rozsudok z 15. júla 2004, Lindfors, C-365/02, Zb. s. I-7183, bod 24), bude tak prislúchať vnútroštátnemu súdu, aby overil, či táto daň môže byť považovaná za takú, ktorá sa zvyčajne uplatňuje na trvalý dovoz osobného motorového vozidla z iného členského štátu do Grécka, ako to požaduje uvedený článok 1 ods. 1.

49 Pokiaľ ide o osobitnú registračnú daň z motorových vozidiel, ktorá bola takisto uložená dotknutej osobe (pozri bod 26 tohto rozsudku), treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nato, aby sa na predmetnú daň vzťahovala pôsobnosť oslobodenia od dane stanovená v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, táto daň musí zodpovedať podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva zdaneniu spojenému s dovozom ako takým. Ak naopak vnútroštátne ustanovenia upravujúce predmetnú daň viažu zdaniteľné plnenie tejto dane na inú okolnosť, než je dovoz, akou je prvé zaregistrovanie vozidla alebo použitie vozidla na vnútroštátnom území, uvedená daň nespadá do pôsobnosti článku 1 ods. 1 smernice 83/183 (pozri rozsudky z 29. apríla 2004, Weigel, C-387/01, Zb. s. I-4981, bod 47; Lindfors, už citovaný, bod 26, a zo 16. júna 2005, Komisia/Dánsko, C-138/04, neuverejnený v Zbierke, bod 13).

50 Keďže sa v spise predloženom Súdnemu dvoru nenachádzajú žiadne údaje týkajúce sa zdaniteľného plnenia v prípade osobitnej registračnej dane z motorových vozidiel (o akú ide vo veci samej), bude prislúchať vnútroštátnemu súdu, aby vykonal nevyhnutné overenia so zreteľom na judikatúru uvedenú v predchádzajúcom bode na základe relevantných vnútroštátnych ustanovení.

51 Z uvedeného vyplýva, že spotrebné dane, o aké ide vo veci samej, spadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, pokiaľ sa ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa zvyčajne vzťahujú na trvalý dovoz osobného motorového vozidla z iného členského štátu jednotlivcom. Jednorazová dodatočná osobitná registračná daň z motorových vozidiel, akou je predmetná daň vo veci samej, takisto spadá pod uvedený článok 1 ods. 1, pokiaľ sa ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa viaže na dovoz vozidla ako taký.

52 Ak je preukázané, že predmetné dane vo veci samej spadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane upraveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, potom vzniká otázka výkladu článku 6 ods. 1 tejto smernice.

O výklade článku 6 ods. 1 smernice 83/183

53 V tomto ohľade je potrebné, na jednej strane, pripomenúť, že cieľom smernice 83/183 v súvislostiach, v ktorých treba odpovedať na položenú otázku, je podľa jej odôvodnenia podpora voľného pohybu osôb vnútri Spoločenstva. Odstránenie daňových prekážok dovozu osobného majetku nachádzajúceho sa v inom členskom štáte sa ukazuje byť z tohto pohľadu osobitne nevyhnutné pre vytvorenie podmienok podobných podmienkam vnútorného trhu (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2001, Louloudakis, C-262/99, Zb. s. I-5547, bod 58).

54 Na druhej strane, pokiaľ ide o článok 7 smernice Rady 83/182/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré platia v rámci spoločenstva pre dočasný dovoz určitých dopravných prostriedkov (Ú. v. ES L 105, s. 59; Mim. vyd. 09/001, s. 112), ktorý definuje pojem bydliska analogicky, ako je definovaný v článku 6 smernice 83/183, Súdny dvor už rozhodol, že určujúce kritériá tohto pojmu sa týkajú tak osobných a pracovných väzieb určitej osoby s konkrétnym miestom, ako aj trvania takéhoto

spojenia, a že sa teda majú posudzovať kumulatívne (pozri rozsudky z 23. apríla 1991, Ryborg, C-297/89, Zb. s. I-1943, bod 19, a Louloudakis, už citovaný, bod 51).

55 Bydliskom sa má rozumieť miesto, kde má dotknutá osoba trvalo sústredené svoje záujmy (pozri analogicky rozsudky Ryborg, už citovaný, bod 19, a Louloudakis, už citovaný, bod 51).

56 Kritérium trvalosti odkazuje na podmienku, podľa ktorej dotknutá osoba musí zvyčajne žiť v danom mieste aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku. V konaní vo veci samej je táto podmienka podľa zistení vnútroštátneho súdu splnená a určená dĺžka pridelenia pána Alevizosa na pracovné miesto v NATO v Taliansku teda ako taká nevylučuje, že ten mal počas predmetného obdobia svoje bydlisko v tomto členskom štáte.

57 Na účely určenia bydliska ako miesta, kde sú trvalo sústredené záujmy dotknutej osoby, musia byť zohľadnené všetky relevantné skutkové okolnosti (pozri rozsudok Ryborg, už citovaný, bod 20), t. j. najmä fyzická prítomnosť dotknutej osoby, členov jej rodiny, disponovanie miestom na bývanie, miesto, kde deti skutočne navštevujú školu, miesto výkonu pracovnej činnosti, miesto, kde sa nachádzajú majetkové záujmy, miesto administratívnych väzieb s verejnými orgánmi a spoločenskými organizáciami, keďže uvedené aspekty odrážajú vôľu tejto osoby prisudzovať určitú stabilitu miestu, s ktorým je spojená, vzhľadom na kontinuitu vyplývajúcu zo spôsobu života a udržiavania bežných spoločenských a pracovných vzťahov (rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 55).

58 Je opodstatnené dodať, že hoci podľa článku 6 ods. 1 druhého pododseku smernice 83/183 okolnosť dochádzania do školy neznamená zmenu bydliska, ak ide o samotnú dotknutú osobu, takáto okolnosť však môže byť, pokiaľ je posudzovaná v rodinnom kontexte, znakom takejto zmeny bydliska, ak sa týka detí dotknutej osoby, ako to aj upresnil pán Alevizos vo svojich písomných pripomienkach (pozri analogicky rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 56).

59 Pokiaľ ide o tvrdenie gréckej vlády, podľa ktorého v danom prípade počas pridelenia pána Alevizosa na pracovné miesto v NATO v Taliansku ostali jeho pracovné väzby s gréckymi správnymi orgánmi zachované, ako aj jeho spoločenská a daňová spätosť s Gréckom, treba, na jednej strane, uviesť, že táto prípadná okolnosť nemôže poprieť skutočnosť, že počas uvedeného obdobia dotknutá osoba vykonávala svoje povolanie v Taliansku, kde teda boli sústredené jeho pracovné väzby, ako to uviedla generálna advokátka v bode 66 svojich návrhov.

60 Na druhej strane, z článku 6 ods. 1 druhého pododseku smernice 83/183 vyplýva, že toto ustanovenie zvýhodňuje osobné väzby v prípade, že dotknutá osoba nemá osobné a pracovné väzby, ktoré by boli sústredené v jednom členskom štáte (pozri analogicky rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 52).

61 Článok 6 ods. 1 smernice 83/183 tak stanovuje súčasné zohľadnenie pracovných aj osobných väzieb v danom mieste a má sa vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď celkové posúdenie pracovných a osobných väzieb nepostačuje na určenie miesta, kde sú trvalo sústredené záujmy dotknutej osoby, treba pri tomto určení prihliadať hlavne na osobné väzby (pozri analogicky rozsudok Louloudakis, už citovaný, bod 53).

62 Z toho, čo už bolo uvedené, vyplýva, že článok 6 ods. 1 smernice 83/183 sa má vykladať v tom zmysle, že zamestnanci verejnej správy, ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek alebo prístavných posádok jedného členského štátu, ktorí aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku žijú v inom členskom štáte s členmi ich rodín z dôvodu plnenia služobných úloh s určitou dobou trvania, majú počas trvania tohto plnenia služobných úloh svoje bydlisko podľa uvedeného článku 6 ods. 1 v tomto inom členskom štáte.

O článkoch 18 ES a 39 ES

63 Komisia Európskych spoločenstiev na pojednávaní uviedla, že spor vo veci samej môže byť takisto preskúmaný z hľadiska článkov 18 ES a 39 ES.

64 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že hoci z formálneho hľadiska vnútroštátny súd svoju otázku obmedzil na výklad článku 6 smernice 83/183, táto okolnosť nebráni Súdnemu dvoru podať vnútroštátnemu súdu všetky aspekty výkladu práva Spoločenstva, ktoré môžu byť užitočné pre rozhodnutie v prejednávanej veci, bez ohľadu na to, či ich vnútroštátny súd uviedol alebo neuviedol v znení svojej otázky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 1990, SARPP, C-241/89, Zb. s. I-4695, bod 8; zo 4. marca 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Zb. s. I-1301, bod 16; Weigel, už citovaný, bod 44, a Lindfors, už citovaný, bod 32).

65 V prípade, že sa za daných okolností na predmetné dane vo veci samej nevzťahuje pôsobnosť článku 1 ods. 1 smernice 83/183, treba preskúmať vplyv uplatnenia týchto daní na právo voľného pohybu štátneho príslušníka Spoločenstva, akým je pán Alevizos, ktoré je uvedené v článkoch 18 ES a 39 ES.

66 Podľa ustálenej judikatúry článok 18 ES, ktorý všeobecným spôsobom formuluje právo každého občana Únie slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, nachádza svoj osobitný výraz, pokiaľ ide o voľný pohyb pracovníkov, v článku 39 ES (pozri rozsudky z 26. novembra 2002, Oteiza Olazabal, C-100/01, Zb. s. I-10981, bod 26, a z 9. novembra 2006, Turpeinen, C-520/04, Zb. s. I-10685, bod 13). Za týchto okolností je potrebné najprv overiť, či vec sama spadá do rámca pôsobnosti článku 39 ES.

67 V tejto súvislosti treba uviesť, že pojem „pracovník" v zmysle článku 39 ES má význam na úrovni Spoločenstva a nemá sa vykladať reštriktívne. Za „pracovníka" sa má považovať každá osoba, ktorá vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť s výnimkou takých činností, ktoré sú natoľko obmedzené, že sú celkom okrajové a doplnkové. Podľa judikatúry Súdneho dvora je pracovnoprávny vzťah charakterizovaný okolnosťou, že určitá osoba vykonáva po určitú dobu v prospech inej osoby a pod jej vedením činnosti, za ktoré poberá odmenu (pozri najmä rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17; z 23. marca 2004, Collins, C-138/02, Zb. s. I-2703, bod 26, a zo 7. septembra 2004, Trojani, C-456/02, Zb. s. I-7573, bod 15).

68 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, právna povaha pracovnoprávneho vzťahu nie je určujúca pre uplatnenie článku 39 ES (pozri najmä rozsudky z 12. februára 1974, Sotgiu, 152/73, Zb. s. 153, bod 5; z 31. mája 1989, Bettray, 344/87, Zb. s. 1621, bod 16, a Trojani, už citovaný, bod 16). Skutočnosť, že pracovník ma postavenie úradníka alebo že jeho pracovnoprávny vzťah spadá nie do súkromného práva, ale do verejného práva, nie je z tohto hľadiska podstatná (pozri rozsudok Sotgiu, už citovaný, bod 5).

69 Okrem toho, za predpokladu, že funkcia zastávaná pánom Alevizosom v gréckych vzdušných silách pred jeho dočasným pridelením na miesto v NATO môže spadať pod pojem „zamestnania v štátnej alebo verejnej službe" v zmysle článku 39 ods. 4 ES, keďže zahŕňa priamu či nepriamu účasť na výkone verejnej moci a funkciách, ktoré majú za cieľ ochranu všeobecných záujmov štátu alebo ostatných verejnoprávnych orgánov (pozri v tejto súvislosti rozsudky zo 17. decembra 1980, Komisia/Belgicko, 149/79, Zb. s. 3881, bod 10; z 2. júla 1996, Komisia/Grécko, C-290/94, Zb. s. I-3285, bod 2, a z 30. septembra 2003, Anker a i., C-47/02, Zb. s. I-10447, bod 58), treba uviesť, že výnimky, ktoré toto ustanovenie pripúšťa, nemôžu mať vzhľadom na to, že zásada voľného pohybu pracovníkov vnútri Spoločenstva má základný význam v systéme Zmluvy ES, dosah, ktorý prekračuje účel, v záujme ktorého bolo toto ustanovenie obsahujúce výnimky vložené (rozsudok Sotgiu, už citovaný, bod 4).

70 Cieľom je ponechať členským štátom možnosť obmedziť prístup cudzích štátnych príslušníkov k určitým zamestnaniam vo verejnej správe (rozsudok Sotgiu, už citovaný, bod 4), ktoré predpokladajú u takých zamestnancov existenciu osobitného vzťahu solidarity s daným štátom, ako aj vzájomnosť práv a povinností, ktoré sú

základom pre väzbu štátnej príslušnosti (pozri rozsudok Komisia/Belgicko, už citovaný, bod 10). Článok 39 ods. 4 ES nemôže mať naopak účinky odopierajúce pracovníkovi, ktorý bol prijatý do služby verejnej správy členského štátu, uplatnenie ustanovení uvedených v odsekoch 1 až 3 uvedeného článku 39 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Sotgiu, už citovaný, bod 4).

71 Okrem toho, v danom prípade žiadna skutočnosť v spise nenaznačuje, že výber predmetných daní vo veci samej je viazaný na postavenie pána Alevizosa ako dôstojníka gréckych vzdušných síl. Uvedené dane ho zdaňujú ako osobu, ktorá zmenila svoje bydlisko z jedného členského štátu do druhého.

72 Pokiaľ ide o dočasné pridelenie pána Alevizosa na miesto v NATO, z ustálenej judikatúry vyplýva, že štátny príslušník členského štátu Spoločenstva, ktorý pracuje v inom členskom štáte, ako je štát jeho pôvodu, nestráca postavenie „pracovníka" v zmysle článku 39 ods. 1 ES z dôvodu, že vykonáva zamestnanie v medzinárodnej organizácii (pozri najmä rozsudky z 15. marca 1989, Echternach a Moritz, 389/87 a 390/87, Zb. s. 723, body 11 a 15; z 13. novembra 2003, Schilling a Fleck-Schilling, C-209/01, Zb. s. I-13389, bod 28; zo 16. decembra 2004, My, C-293/03, Zb. s. I-12013, bod 37, a zo 16. februára 2006, Öberg, C-185/04, Zb. s. I-1453, bod 12).

73 Z toho vyplýva, že pracovníkovi, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, tak ako pán Alevizos, nemôže byť odmietnuté požívanie práv a sociálnych výhod, ktoré mu priznáva článok 39 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Öberg, už citovaný, bod 13).

74 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ustanovenia Zmluvy týkajúce sa voľného pohybu osôb majú uľahčiť vykonávanie zárobkovej činnosti akejkoľvek povahy štátnymi príslušníkmi Spoločenstva na území Spoločenstva (pozri najmä rozsudky z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 94; z 26. januára 1999, Terhoeve, C-18/95, Zb. s. I-345, bod 37; z 27. januára 2000, Graf, C-190/98, Zb. s. I-493, bod 21, a Weigel, už citovaný, bod 52).

75 V danom prípade výber predmetných daní vo veci samej môže mať za následok, že návrat dotknutej osoby do jej členského štátu pôvodu sa pre ňu stane menej zaujímavým, ak z dôvodu právnej úpravy uvedeného štátu tento návrat po ukončení pracovnej činnosti v inom členskom štáte bude spojený s nepriaznivými následkami v porovnaní s daňovým postavením pracovníkov, ktorí nevyužili svoje právo voľného pohybu. Takéto dôsledky by tak mohli odradiť štátneho príslušníka členského štátu od toho, aby opustil tento členský štát na účely výkonu svojho zamestnania na území iného členského štátu a aby využil svoje právo voľného pohybu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. júla 1992, Singh, C-370/90, Zb. s. I-4265, body 19 a 23, ako aj z 11. júla 2002, D'Hoop, C-224/98, Zb. s. I-6191, bod 31).

76 Zmluva ES však nezaručuje občanovi Únie, že presun jeho činností do členského štátu, ktorý je odlišný od toho, v ktorom mal bydlisko, je neutrálny z daňového hľadiska. Vzhľadom na rôznorodosť právnych poriadkov členských štátov v uvedenej oblasti, takýto presun môže podľa prípadu byť viac alebo menej výhodný či nevýhodný pre pracovníka z pohľadu nepriameho zdanenia. Z toho vyplýva, že v zásade prípadná nevýhoda vzhľadom na situáciu, za ktorej tento občan vykonával činnosti pred zmieneným presunom, nie je v rozpore s článkom 39 ES, ale pod podmienkou, že predmetný právny poriadok neznevýhodňuje tohto pracovníka vo vzťahu k pracovníkom, na ktorých sa už vzťahovalo takéto zdanenie (pozri rozsudky Weigel, už citovaný, bod 55, a Lindfors, už citovaný, bod 34).

77 Za týchto podmienok zlučiteľnosť predmetných daní vo veci samej s článkom 39 ES bude závisieť najmä od sadzieb týchto daní a podmienok ich uplatnenia (pozri rozsudok Komisia/Dánsko, už citovaný, bod 16).

78 V danom prípade bude prislúchať vnútroštátnemu súdu, aby overil, či vnútroštátne ustanovenia upravujúce predmetné dane vo veci samej vychádzajú z objektívnych kritérií a zaručujú, najmä pokiaľ ide o zohľadnenie skutočného opotrebenia vozidla podliehajúceho zdaneniu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. decembra 1990, Komisia/Dánsko, C-47/88, Zb. s. I-4509, body 19 až 22; Weigel, už citovaný, bod 70, a z 5. októbra 2006, Nádasdi a Németh, C-290/05 a C-333/05, Zb. s. I-10115, body 47 a 51 až 57), že sa pán Alevizos nenachádza v nepriaznivejšom postavení, než v akom sa nachádza pracovník, ktorý trvalo pobýval v Grécku (pozri v tomto zmysle rozsudok Lindfors, už citovaný, bod 35).

79 Ak by vnútroštátny súd zistil, že existuje takéto nepriaznivejšie postavenie, potom by musel skúmať, či tento rozdiel v zaobchádzaní je odôvodnený objektívnymi dôvodmi, nezávislými od bydliska dotknutých osôb, ktoré sú primerané cieľu, ktorý v súlade s právom sleduje vnútroštátne právo (pozri rozsudky D'Hoop, už citovaný, bod 36, a Lindfors, už citovaný, bod 35).

80 Vzhľadom na to, že na konanie vo veci samej sa môže vzťahovať článok 39 ES, nie je nevyhnutné vyjadrovať sa k výkladu článku 18 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Oteiza Olazabal, už citovaný, bod 26).

81 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že:

— Spotrebné dane, o aké ide vo veci samej, spadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, pokiaľ sa ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa zvyčajne vzťahujú na trvalý dovoz osobného motorového vozidla z iného členského štátu jednotlivcom. Jednorazová dodatočná osobitná registračná daň z motorových vozidiel, akou je predmetná daň vo veci samej, spadá pod uvedený článok 1 ods. 1, pokiaľ sa

ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa viaže na dovoz vozidla ako taký.

— Článok 6 ods. 1 smernice 83/183 sa má vykladať v tom zmysle, že zamestnanci verejnej správy, ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek alebo prístavných posádok jedného členského štátu, ktorí aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku žijú v inom členskom štáte s členmi svojich rodín z dôvodu plnenia služobných úloh s určitou dobou trvania, majú počas trvania tohto plnenia služobných úloh svoje bydlisko podľa uvedeného článku 6 ods. 1 v tomto inom členskom štáte.

— V prípade, že sa po overení vnútroštátnym súdom ukáže, že predmetné dane vo veci samej nespadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, bude prislúchať tomuto vnútroštátnemu súdu, vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z článku 39 ES, aby overil, či uplatnenie vnútroštátneho práva upravujúceho tieto dane môže zaručiť v súvislosti s týmito daňami, že sa osoba dovážajúca v rámci zmeny bydliska vozidlo do členského štátu pôvodu nedostane do nepriaznivejšieho postavenia, ako je postavenie, v ktorom sa nachádzajú osoby trvalo žijúce v tomto členskom štáte, a prípadne, či je taký rozdiel v zaobchádzaní odôvodnený objektívnymi dôvodmi, nezávislými od bydliska dotknutých osôb, ktoré sú primerané cieľu, ktorý legitímne sleduje vnútroštátne právo.

O trovách

82 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Spotrebné dane, o aké ide vo veci samej, spadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice Rady 83/183/EHS z 28. marca 1983 o oslobodení od daní, ktoré sa vzťahuje na trvalý dovoz osobného majetku jednotlivcov z členského štátu, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 89/604/EHS z 23. novembra 1989, pokiaľ sa ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa zvyčajne vzťahujú na trvalý dovoz osobného motorového vozidla z iného členského štátu jednotlivcom. Jednorazová dodatočná osobitná registračná daň z motorových vozidiel, akou je predmetná daň vo veci samej, spadá pod uvedený článok 1 ods. 1, pokiaľ sa ukáže — čo prislúcha overiť vnútroštátnemu súdu —, že sa viaže na dovoz vozidla ako taký.

Článok 6 ods. 1 smernice 83/183 sa má vykladať v tom zmysle, že zamestnanci verejnej správy, ozbrojených síl, bezpečnostných zložiek alebo prístavných posádok jedného členského štátu, ktorí aspoň 185 dní v každom kalendárnom roku žijú v inom členskom štáte s členmi svojich rodín z dôvodu plnenia služobných úloh s určitou dobou trvania, majú počas trvania tohto plnenia služobných úloh svoje bydlisko podľa uvedeného článku 6 ods. 1 v tomto inom členskom štáte.

V prípade, že sa po overení vnútroštátnym súdom ukáže, že predmetné dane vo veci samej nespadajú do pôsobnosti oslobodenia od dane stanoveného v článku 1 ods. 1 smernice 83/183, bude prislúchať tomuto vnútroštátnemu súdu, vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z článku 39 ES, aby overil, či uplatnenie vnútroštátneho práva upravujúceho tieto dane môže zaručiť v súvislosti s týmito daňami, že sa osoba dovážajúca v rámci zmeny bydliska vozidlo do členského štátu pôvodu nedostane do nepriaznivejšieho postavenia, ako je postavenie, v ktorom sa nachádzajú osoby trvalo žijúce v tomto členskom štáte, a prípadne, či je taký rozdiel v zaobchádzaní odôvodnený objektívnymi dôvodmi, nezávislými od bydliska dotknutých osôb, ktoré sú primerané cieľu, ktorý legitímne sleduje vnútroštátne právo.

Podpisy